

Хлібина для бандерівця

Про книгу

Книжку тернопільського письменника , лауреата міжнародних, всеукраїнських і обласних конкурсів склали вибрані прозові та поетичні твори. Видання розраховане на масового читача.

Книжку тернопільського письменника , лауреата міжнародних, всеукраїнських і обласних конкурсів склали вибрані прозові та поетичні твори. Видання розраховане на масового читача.

Богдан
МЕЛЬНИЧУК

Хлібина для бандерівця

- Проза
- Поезія
- Афоризми

© Видавництво "НК-Богдан"

ISBN 978-966-10-7663-0

Богдан Мельничук

Хлібина для бандерівця

Проза • Поезія • Афоризми

*Книжку тернопільського письменника,
лауреата міжнародних, всеукраїнських і обласних конкурсів
склали вибрані прозові та поетичні твори.*

Видання розраховане на масового читача.

*У книжці використані екслібриси
роботи заслужених художників України*

*Ярослава Омеляна та Євгена Удіна
і художника Миколи Дмитруха.*

Видано за фінансової підтримки

*Тернопільської міської ради,
Тернопільської обласної адміністрації
та Тернопільської обласної ради*

ПИСЬМЕННИК, РЕДАКТОР,
ЖУРНАЛІСТ, КРАЄЗНАВЕЦЬ

*Богдан Мельничук народився 2 серпня 1952 року в с. Молотків
Лановецького району Тернопільської області. Заслужений діяч
мистецтв України (2008).*

*Лауреат всеукраїнських літературно-мистецьких премій ім. Іванни
Блажкевич (1994), братів Богдана і Левка Лепких (2000), Уласа
Самчука (2002), Романа Завадовича (2016; усі м. Тернопіль)
літературної премії ім. Ірини Вільде (2008, м. Львів), міжнародних
премій: літературної «Сад божественних пісень»
ім. Григорія Сковороди (2010, Україна), у галузі україністики Фонду*

Із циклу
«Обпалені війною»

«ЗА НАШИХ ХЛОПЦІВ НА ВІЙНІ!..»

Із квартири він вийшов тоді, коли ніч готувалася здаватись у полон досвіткові, але ще не згорнула чорні крила. Раніше не міг – звідти, куди прямував, донедавна долинали захмелілі чоловічі голоси вперемішку з матюками, закличний жіночий сміх, автомобільні гудки... І так щодня, точніше щоночі. Нерідко – ще й із вибухами петард, як нині. Від кожного з них здригався, мов тридцять років тому в Афганістані, почувши виття снаряда чи міни. Вибух – то вже не страшно. Якщо ти його чуєш – значить, живий.

І в найгірших думках не міг передбачити, що війна, та ще й із фальшивими «братами», захопить рідну землю. А тепер терпів. Терпів оргії ловеласів, крики та «розбірки» п'яних. Хоча знав, що не витерпить. Переситився безсоромністю, кощунством розгульних. І терпець таки увірвався. Сьогодні.

Увечері, після роботи, за звичкою перемикав телевізійні канали. У всіх випусках новин, як і в газетах, що ними торгував на розкладці в універсамі, – про війну на сході України. Його туди не взяли, хоча просив у військкоматі, – афганські поранення та контузія завадили. А дружина поїхала – волонтером «Народної пам'яті». Є таке об'єднання, котре евакуює зі зони так званої АТО «Вантаж-200». Коли жінка повертається на перепочинок додому, то розповідає про таке,

якого і в Афгані не бачив. Каже, що в їхній бригаді витримують тільки старші люди. І навіть їй, хірургові з багаторічним стажем, яка, здавалося, звикла до крові, страшенно важко. Бо ж волонтери у протигазах та спеціальних комбінезонах, з оранжевими жилетами зверху, знаходять не лише трупи, що лежать по кілька тижнів, а й частини загиблих людей – то руку, то ногу, то голову. В касці й без неї. Все це у спеціальних мішках везуть на батьківщину полеглих, щоб рідні могли поплакати над могилою.

Там – війна, там на полях – обгоріла техніка і те, що залишилося від наших хлопців. Деякі останки прикопані, деякі скинуті в братську могилу, а більшість місяць чи й довше лежать у соняшнику або в придорожній лісосмузі, посічені «Градами».

А тут, от за тим будинком, щоночі п'яна гульня. Під'їжджають відкуплені від війни «крутелики» на дорогих «тачках», з них випурхують, хихикаючи, розмальовані дівичі в ледь ширших від солдатського ременя спідничках, сяють ілюмінацією вікна. А всередині гримить танцювальна музика, корчиться на підмостках якась нібито співачка, плямкаючи накваціям помадою ротом у такт фонограмі, вигецкують пари.

Забава! Забава. Забава аж до рання. Столи вгинаються. «Бухла» і «хавчика» – на тисячі девальвованої національної. А в цей час наші хлопці гинуть на війні. Найкращі гинуть. І бабця із сусіднього під'їзду останні гривні віддала на допомогу тим, які воюють, а тепер живе тільки на розмочених у воді з-під крана сухарях, щоб дотягнути до пенсії.

Ось і вже стемнілі вікна нічного клубу. Тільки мерехтить різнобарвними літерами назва – «Європеєць». Еге ж, дочекаєшся помочі від ситої Європи, вони переживають за свій бізнес, так переплутаний з російським, як щупальці спрутів. А війна на землях наших ще й прибуток дає закордонним обіцяльникам, бо ж українці переводять гроші в їхні банки. І ті кошти з надлишком перекривають втрати від сміхотворних санкцій. Та й наймитів і наймичок – дешевої робочої сили – з України побільшало. Вимушено повертають голоблі з Росії в Європу, можна і на цих бідолах нажитися. Зрештою, так було завжди: простолюд чубиться, а пани тішаться. І чужі, і свої.

«Зараз і я потішуся, – пробурмотів. – Бо терпіти таке – несила». Підійшовши до «чорного» входу, озирнувся і дістав заховану в стару сумку, щоб випадковий патруль не запримітив, каністру з бензином. Відгвинтив пробку. Літр чи два пального вилив на двері, а майже все – крізь відчинену квартирку в підвал, де, як вистежив раніше, хазяї «Європейця» облаштували склад алкогольних напоїв. Перед тим опустив туди кілька саморобних вибухових пристроїв – згодивсь афганський досвід. Рештою бензину полив стежинку, щоби встигнути відійти на безпечну відстань.

Клацнув запальничкою. Вогник пострибав до дверей, пірнув у підвал. Там гримнуло так, що в нічному клубі повилітали шиби. Загоготіло полум'я. «А тепер на моєму бенкеті потанцюєте, – задоволено гмикнув сам до себе. – А тост такий: «За наших хлопців на війні!» Зітхнув. Але на серці стало легше. Немов виконав дуже важливий обов'язок.

Усміхнувшись, припалив од запальнички цигарку. Затягнувся і пішов до найближчого опорного пункту міліції – зізнаватися в скоєному.

СКЕЛЯ

Прокинувшись і ще отямлюючись, Орест зрозумів, що сон, з якого тільки-но виринув, – віщій. Але що він означає?

А приснилася Орестові скеля. Схожа на ті, які він солдатиком армії покійного СРСР тридцять років тому бачив в одній із африканських країн. Тільки ця скеля була тут, в Україні. І стояла вона не в громадді гір, а посеред моря крові. Посеред червоного моря. І ця кров прибувала, загрожуючи затопити всю його сім'ю.

Дружину, сина, невістку і двійко внуків. Рятуючись, усі вони піднімалися по скелі, хапаючись за виступи каміння. А найбільше – за мотузку, один з кінців якої був у нього, а інший губився в кривавому морі.

Він, Орест, піднімався першим. Вибрав, на який камінь поставити ногу, щоб опора була надійною, за яку тріщину схопитися правою рукою, бо з лівої не випускав мотузку, що стала рятівною для всієї родини. Відчував, що сили залишають його, але вершина була вже

близько. Та дотягнутися рукою до неї не зміг. Зате накинув на шпиль петлю мотузки.

Руки зімліли, ноги підкосилися. Ще зміг відштовхнутися ними від скелі. Інакше, падаючи, збив би всю сім'ю, яка трималася за мотузку.

Дружину. Сина. Невістку. І двоє внуків.

Вони вижили. Завдяки йому. А він? А він прокинувся ще до того, як упав зі скелі.

Що означає цей пророчий сон?

І враз Орестові відкрилася істина. Став зрозумілим сенс нічного видіння.

Поспіхом почав одягатися.

...Світало, коли черговий військкомату, відгукнувшись на дзвінок Ореста, відчинив двері.

– Запишіть мене добровольцем на схід України. Замість сина, який має прийти сюди, до вас. З мене там користі буде більше, ніж з нього, бо він і не нюхав пороху. То нічого, що я в літах, очі ще добре бачать, руки не тремтять. А БМП я в армії навчився водити. І з гранатометом та іншою зброєю не забув, як обходитися.

Затягнувшись цигаркою, назвав своє ім'я та прізвище й додав:

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ